

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.994 van 8 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger met vaste verblijfplaats in Khasavyurt (Dagestan).

Uw echtgenoot, Saadulayev Khadzhi-Murat, werd opgepakt in Buinakski district tijdens het conflict in 1999. Hij werd ervan beschuldigd strijder te zijn.

U ging naar hem op zoek en werd in januari 2000 tijdens een protestactie aangehouden, samen met andere vrouwen, en vastgehouden in de kelder van de 6^e politieafdeling van Machatsjkala.

Uw echtgenoot werd uiteindelijk vrijgelaten.

Nadat uw man verdacht werd van een explosie in Kaspisk op 9 mei 2002, concludeerde hij dat hij niet met rust gelaten zou worden en hij vertrok naar Tsjetsjenië. U vermoedt dat hij zich daar aansloot bij de rebellen. Sindsdien zag u hem niet meer terug.

U werd twee dagen vastgehouden op de Sovetsky ROVD naar aanleiding van de zoektocht naar uw echtgenoot.

U vernam later dat hij overleed in december 2002.

Begin 2003 huwde u een tweede maal met Alirzayev Arsen Tofikovitch.

U vertrok omwille van uw problemen in januari 2004 naar Noorwegen, waar u asiel aanvroeg. Omdat u via een kennis vernam dat uw problemen opgelost waren en er amnestie zou verleend worden aan strijders, keerde u in augustus 2004 terug naar Dagestan.

Op 26 augustus 2006 was u aanwezig in het huis van uw vriendin en zakenpartner Aida Khiasova in Machatsjkala. Behalve jullie en Aida's vader, waren er nog twee vrouwen en twee mannen in huis, en drie kinderen. Vroeg in de ochtend werd het huis omsingeld door medewerkers van de FSB en de MVD. Er werd op het huis geschoten. De vader van Aida, Zubail Khiasov, kwam hierbij om het leven. De twee mannen, waarvan later gezegd werd dat zij rebellen waren, werden eveneens gedood. Aida en haar zoontje raakten gewond.

U werd aangehouden toen u uit het huis kwam en meegenomen naar de Kirovsky ROVD. Later werd u overgebracht naar de tijdelijke isolatiecel IVS, waar u gedurende twee dagen werd vastgehouden, ondervraagd en geslagen. U werd door uw familieleden vrijgekocht en moest gedurende een tweetal maanden thuis herstellen.

In mei 2007 ontving u een oproepingsbrief van de Kirovsky ROVD. U werd ondervraagd over uw handelsactiviteiten, uw kennissen en de mensen die in het huis aanwezig waren in augustus 2006.

Op 1 juni 2007 werd u vlakbij uw woning door drie mannen in een wagen geduwd, met een zak over uw hoofd, en meegevoerd naar een kelderruimte. Daar werd u ondervraagd. Er werd u duidelijk gemaakt dat u werd gevolgd en afgeluisterd. Men dwong u documenten te ondertekenen en akkoord te gaan om als informant met hen samen te werken. U weet echter niet meer of u documenten hebt ondertekend. Na drie dagen werd u bewusteloos bij de zee achtergelaten.

Op 5 juni 2007 liet u bij een gerechtelijke arts uw verwondingen vaststellen met de bedoeling klacht in te dienen. Geen enkele advocaat wilde uw zaak behandelen. U kreeg dreigtelefoons en werd gewaarschuwd geen stappen te ondernemen.

Vanaf augustus 2007 verbleef u bij uw vader in het dorp Arichkent.

In november 2007 vernam u echter dat er een grote zoektocht gepland werd, genaamd "Wahabiet".

U besloot het land te verlaten en vertrok naar België.

U vroeg op 4 december 2007 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U bent niet in het bezit van een Russisch paspoort."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten omdat u verdacht werd van bendevoering en banden met rebellen door uw aanwezigheid bij een speciale operatie

van de FSB op 26 augustus 2006 in Machatsjkala in een huis dat omsingeld en beschoten werd omdat er zich zogenaamde rebellen zouden schuilhouden.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u op geen enkele manier kan bewijzen dat u daadwerkelijk aanwezig was bij deze operatie op 26 augustus 2006.

Nergens in de informatie, noch in diegene waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, noch in de artikels over het incident die u zelf neerlegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, wordt uw naam of aanwezigheid in het huis vermeld.

Uit het artikel dat u voorlegde en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan enkel afgeleid worden dat er op 26 augustus 2006 in het huis van de familie Khiasov behalve de gastheer Zubail Khiasov en zijn dochter Aida Khiasova nog twee andere vrouwen en twee mannen aanwezig waren. Deze twee mannen bleken rebellen te zijn en werden tijdens de operatie gedood, samen met de gastheer Zubail Khiasov. Verder zou ook de rebellenleider Gadzhi Melikov bij de operatie om het leven gebracht zijn. Een 8-jarig kind werd gewond.

U kon geen sluitende verklaring geven waarom uw naam of de aanwezigheid van een vierde vrouwelijke persoon niet vermeld werd in de informatie of in het artikel dat u voorlegde. Toen u hiernaar gevraagd werd, opperde u dat u werd vrijgekocht en dat het misschien de bedoeling was om met dat geld dat betaald werd uw naam uit de pers te houden, maar dat dit enkel een veronderstelling was en dat u het niet zeker wist (CGVS eindpagina).

Door deze vaststellingen dient getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder kan u ter staving van de problemen die u als gevolg van dit incident beweerde ondergaan te hebben, evenmin een sluitend bewijs aanbrengen, waardoor uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.

Zo haalde u aan dat u in mei 2007 geconvoceerd werd door de ROVD en ondervraagd werd over de aanwezigen in het huis op 26 augustus 2006.

Alhoewel uit uw verklaringen blijkt dat u naar alle waarschijnlijkheid wel in het bezit was van deze convocatie (CGVS p.9), kon u dit document niet neerleggen.

U zei dat u er niet aan gedacht had dit document mee te nemen bij uw vertrek naar België, wat niet als een afdoend excuus kan aanvaard worden, aangezien het rechtstreeks betrekking had op uw problemen en bijgevolg van essentieel belang was voor uw asielaanvraag.

Door het ontbreken van dit document wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat u ook de kans onbenut liet dit document nog op te sturen na het gehoor voor het Commissariaat-generaal nadat u hiervoor tijdens het gehoor de mogelijkheid werd geboden (CGVS p.9), wat getuigt van een gebrek aan medewerking. Van een kandidaat-vluchteling mag immers verwacht worden dat hij of zij al het mogelijke doet om de nodige bewijzen aan te brengen van de door hem of haar aangehaalde vervolging in het kader van zijn of haar asielaanvraag.

Ook inzake de aanslag die op 1 juni 2007 volgens uw verklaringen op u gepleegd werd, legt u geen sluitend bewijs neer.

De inhoud van het medisch attest dat u ter staving van deze aanslag neerlegde, valt namelijk niet helemaal te rijmen met de verklaringen die u omtrent dit incident aflegde voor het Commissariaat-generaal.

Zo stelde u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u op 1 juni 2007 aangevallen werd door 4 mannen in uniform. Drie van hen stapten uit een wagen en trokken een zak over uw hoofd. Ze brachten u weg naar een kelder waar u twee dagen vastzat en geslagen werd (CGVS p.6). U verklaarde dat u daarna gedurende 2 maanden niet in staat was om iets te doen wegens de zware letsels die u opliep tijdens dit incident (CGVS p.4).

Uit het document van de medische expertise dat u voorlegt, blijkt echter een andere versie van het incident én bovendien ook van de ernst van uw letsels.

U zou volgens dit document op 1 juni op straat aangevallen geweest zijn door 4 personen, die u met hun handen en voeten slagen toebrachten op uw gezicht, uw hoofd, uw lichaam en uw

benen. Daarna zou u kortstondig het bewustzijn verloren hebben. Meer gegevens over dit incident of over de achterliggende redenen van deze aanslag worden in dit document niet vermeld.

Uit de expertise blijkt bovendien dat de vastgestelde letsels van weinig ernstige aard waren, in die zin dat het ging om blauwe plekken, bloedingstoringen en schaafwonden, die uiteindelijk niet beschouwd werden als blijvende schade of hinder. Er is hier dan ook nergens sprake van ernstige letsels, zoals u in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal liet uitschijnen. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Verder dient nog gewezen te worden op een merkwaardige vaststelling binnen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Zo zei u dat uw Russisch paspoort tijdens de operatie van 26 augustus 2006 verbrand werd in het huis (CGVS p.5). U vroeg nadien geen nieuw paspoort of vervangingsdocument aan. U beweerde immers dat hier geen directieven voor bestonden, wat echter weinig aannemelijk is en puur berust op uw veronderstelling, temeer daar u het niet eens geprobeerd hebt.

U haalde ook nog problemen aan omwille van uw eerste echtgenoot in de periode 2000-2003. U vroeg naar aanleiding daarvan in januari 2004 asiel aan in Noorwegen, maar keerde in augustus 2004 terug naar Dagestan omdat u vernomen had dat uw problemen waren opgelost en er amnestie werd verleend.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal ook dat u effectief min of meer met rust werd gelaten (CGVS, p. 1 en 3).

Bijgevolg kunnen deze problemen bezwaarlijk als actueel worden beschouwd.

Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat er een band is tussen deze problemen en de problemen die u vanaf augustus 2006 zou hebben gekend.

Gezien het onaannemelijke karakter van uw verklaringen, kan er in uw hoofde dan ook geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw rijbewijs, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw dochter, bevatten louter persoonsgegevens.

De twee aktes van registratie die u voorlegt, hebben betrekking op uw handelsactiviteiten in de Russische Federatie.

Het bewijs betreffende uw medewerkster Aida Khiasova bevestigt enkel dat zij als medewerkster functioneerde binnen het bedrijf waarvan u manager was.

Deze documenten hebben geen betrekking tot de door u aangehaalde problemen en kunnen de hiervoor gestelde conclusie bijgevolg niet wijzigen."

4.1. Verzoekster betwist de motivering van de bestreden beslissing.

Zij laat gelden weliswaar geen sluitende verklaring te kunnen geven voor het feit dat haar naam of de aanwezigheid van een vierde vrouw in het huis niet vermeld wordt in het krantenartikel dat zij heeft voorgelegd over de gebeurtenis van 26 augustus 2006, maar wel hieromtrent vermoedens te kunnen formuleren.

Zo verklaart zij dat er nog geen journalisten aanwezig waren op het ogenblik dat zij het huis verliet en afgevoerd werd. Zij zegt ook dat de journalisten hun informatie bekwamen van de ordediensten en dat deze laatsten haar aanwezigheid verzwegen om hun corruptie verborgen te houden. Zij verklaart nog dat zijzelf geen ruchtbaarheid wou geven aan haar aanwezigheid in het huis, wegens de schade die deze informatie zou kunnen berokkenen aan haar handelsactiviteit.

Zij verklaart ten slotte dat het ook een fout van de media kan betreffen, aangezien ook het aantal kinderen aanwezig in het gebouw, verkeerdelijk vermeld staat in het betreffende artikel en de verslaggeving van het voorval in de verschillende kranten telkens anders en tegenstrijdig was.

Zij voegt bij haar verzoekschrift (zie de inventaris, stuk 2) een fotokopie van een convocatie waarbij zij wordt opgeroepen om te verschijnen op 14 mei 2007 bij de ROVD.

Zij verklaart dit stuk niet eerder te hebben kunnen voorleggen omdat het door haar bejaarde moeder in ontvangst was genomen en weggelegd, en zij er niet aan gedacht heeft het mee te nemen tijdens haar vlucht omdat zij dacht dat het van geen belang zou zijn.

Zij benadrukt dat deze convocatie haar aanwezigheid in het huis tijdens de gebeurtenis van 26 augustus 2006 aantoonde, daar de datum van haar dossier op de convocatie overeenstemt met de datum van de betrokken gebeurtenis.

Zij laat gelden dat de Commissaris-generaal de gebeurtenissen van augustus 2006 en juni 2007 met elkaar verward, wanneer hij stelt dat zij ten gevolge van laatst vermelde gebeurtenis 2 maanden niet in staat was iets te verrichten.

Zij benadrukt dat het naar aanleiding van haar opsluiting in augustus 2006 was, dat zij 2 maanden thuis heeft moeten herstellen van haar verwondingen en tijdelijk verlamd was aan haar linkerzijde, en dat zij na haar arrestatie en opsluiting in juni 2007, bewusteloos werd achtergelaten aan de zee.

Zij vervolgt dat het document van de medische expertise enkel betrekking heeft op de gebeurtenis van juni 2007, en dat de inhoud van dit document wel degelijk overeenstemt met haar verklaringen over deze gebeurtenis.

Zo stelt zij, vermeldt het stuk dat haar lichaam bloeditstoringen vertoonde ter hoogte van het slijmvlies van de bovenlip, het gezicht, de rechterborst, de linker onderribben, de borstkas, de linker schouder en de rechter heup, en schaafwonden op het rechter onderbeen, en laat zij gelden dat deze verwondingen veroorzaakt kunnen zijn door de gebeurtenis die zij aanvoert en die als volgt wordt omschreven: *“... op 01 juni 2007 om 20u naast het huis nr. 157 in de Ordjenikidze-sstraat, toen ik naar huis ging, hebben vier onbekende jongemannen mij overvallen. Zij sloegen mij met hun handen en stampten met hun voeten op mijn gezicht, op mijn lichaam en mijn benen. Ik ben kort bewusteloos geweest.”*

Zij voegt hier aan toe dat de gerechtsarts enkel de strikt noodzakelijke informatie heeft vermeld gelet op haar lichamelijke letsels, en alle andere informatie die belastend kon zijn voor de ordediensten, achterwege heeft gelaten. De clausule op het einde van het medisch verslag dat zij niet arbeidsongeschikt is, betreft volgens haar ten slotte een standaardclausule.

Zij voegt bij deze medische expertise nog een medisch verslag waarbij een afwijking in haar ruggengraat zou zijn ontdekt die afstraalt in haar benen, een medisch attest van 11 april 2008 in verband met dezelfde problematiek, en een medisch verslag waarbij zou zijn vastgesteld dat zij een psycho- en een schedeltrauma heeft opgelopen.

Zij verklaart dat zij voor het verkrijgen van een nieuw paspoort, een bewijs nodig had van het verlies van haar oude paspoort, en dat haar verklaring dat haar paspoort vernietigd werd tijdens de gebeurtenis van 26 augustus 2006 niet aanvaard zou worden. Zij vervolgt dat zij hoe dan ook bij beslissing van hogerhand geen documenten meer zou kunnen hebben verkregen.

Zij benadrukt nog dat zij wel degelijk opnieuw werd achtervolgd en bespioneerd na haar terugkeer naar Rusland in augustus 2004, en zij slechts na de dood van de persoon die haar vervolging heeft georkestreerd, min of meer met rust werd gelaten.

Zij voegt hier aan toe dat zij sinds de problemen met haar eerste echtgenoot in 1999 werd geïdentificeerd als moslimrebel, en de gebeurtenis van 26 augustus 2006 dus ongetwijfeld een band vertoont met haar problemen van vóór 2004.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit verzoekster dat zij dient erkend te worden als vluchteling.

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster aanvoert problemen te hebben gekend met de autoriteiten van haar land van herkomst wegens enerzijds de vermeende en later effectieve medewerking van haar eerste echtgenoot aan het Tsjetsjeense verzet en anderzijds haar aanwezigheid bij een speciale operatie van de FSB op 26 augustus 2006 in

Machatsjkala in een huis dat omsingeld en beschoten werd omdat er zich rebellen zouden hebben bevonden (zie de vragenlijst, rubriek 3, eerste en vijfde vraag).

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoekster wegens eerst vermelde problemen, in januari 2004 asiel heeft aangevraagd in Noorwegen en dat zij reeds in augustus 2004 terugkeerde naar de Russische Federatie omdat zij via kennissen vernam dat haar problemen opgelost waren en er amnestie zou verleend worden aan strijders (zie verhoorverslag van 12 februari 2008, p.1).

Hoewel verzoekster stelde dat ze bij haar terugkeer *“heel de tijd gevisieerd werd. De telefoongesprekken werden afgeluisterd, en in de stad werd ik gevolgd door een auto”*, verklaarde ze uitdrukkelijk dat *“dankzij de amnestie van 2005 werden mensen min of meer met rust gelaten”*, het *“in 2005-2006 min of meer rustig was. Ik begon zelf zaken te doen”*, en zij dan ook tijdens de periode tussen haar terugkeer en de speciale operatie op 26 augustus 2006, geen problemen kende (zie voormeld verhoorverslag, p.3-4).

Uit verzoeksters antwoord op de vraag *“Dus u werd na uw terugkeer vanuit Noorwegen niet onmiddellijk vervolgd, enkel na 2006?”* dat *“Ja. Toen was ik betrokken bij een speciale operatie. Daarvoor vielen ze me niet lastig”* (zie voormeld verhoorverslag, p.4) kan bovendien worden afgeleid dat er geen verband bestaat tussen de problemen van verzoekster vóór 2004 en diegene die zij stelt te hebben gekend ten gevolge van haar aanwezigheid bij de operatie van de FSB op 26 augustus 2006.

Voor wat laatstgenoemde problemen betreft, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling zelf, en dat het niet de taak is van de asielinstanties om lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar aanwezigheid in het huis dat bij de speciale operatie van de FSB op 26 augustus 2006 in Machatsjkala werd omsingeld en beschoten, niet aannemelijk maakt, noch door documenten, noch door haar verklaringen.

De Raad leest in de informatie, afkomstig van CEDOCA, en door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat tijdens deze operatie in het betrokken huis aanwezig waren: de eigenaar Zubail Khiyasov, de twee rebellen Magomed en Ruslan Khaybulaevich Magomedov, drie vrouwen zijnde Ayshat Magomedkhabibovna Makasharipova, Aysha Nizamuddinovna Igidova en Aida Khiyasova, en vijf kinderen waaronder Gazaliev Kamal Zakirovich. Bij de operatie zou ook Gadzhi Melikov zijn gedood.

Nergens in deze informatie wordt echter melding gemaakt van verzoekster, noch van de aanwezigheid van een vierde vrouw in het betrokken huis tijdens de betreffende operatie.

Dit geldt eveneens voor de krantenartikels die verzoekster voorlegt met betrekking tot de betrokken operatie.

Verzoekster geeft toe hiervoor geen verklaring te hebben en beperkt zich tot een opsomming van vermoedens, hetgeen volgens de Raad onvoldoende is.

Verzoekster verklaringen over de operatie stemmen ook niet overeen met de voormelde informatie.

Zo verklaarde verzoekster dat er slechts drie kinderen aanwezig waren in het huis en dat naast Aida Khiyasova ook één van de twee andere vrouwen gewond werd.

Uit hoger vermelde informatie blijkt echter dat de twee andere vrouwen, zijnde Ayshat Magomedkhabibovna Makasharipova en Aysha Nizamuddinovna Igidova wel werden gearresteerd, maar niet verwond. Enkel Aida Khiyasova en Gazaliev Kamal Zakirovich werden met verwondingen opgenomen in het ziekenhuis.

De Raad is van oordeel dat deze vaststelling het besluit draagt dat geen geloof kan worden gehecht aan de aanwezigheid van verzoekster in het huis dat bij de speciale operatie van de FSB op 26 augustus 2006 in Machatsjkala werd omsingeld en beschoten, en dus ook niet aan de problemen die zij ten gevolge van deze aanwezigheid beweert te hebben gekend.

De Raad neemt de fotokopie (stuk 2 inventaris) en het document (stuk 3 inventaris) door verzoekster bij haar verzoekschrift van 19 mei 2008 gevoegd, niet in aanmerking op basis van

artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aangezien deze documenten die niet in de taal van de rechtspleging gesteld zijn, niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

De Raad stelt vast dat de aanvulling van het inleidend verzoekschrift van 19 mei 2008, aan de Raad aangetekend toegestuurd op 4 juni 2008, ingediend werd buiten de beroepstermijn van vijftien dagen, dus laattijdig is en derhalve onontvankelijk.

In zoverre deze zending aan de Raad de voorlegging bedoelt van een “nieuw gegeven”, zijnde het origineel van de oproeping van 14.05.07 – een fotokopie (zie de inventaris van het inleidend verzoekschrift, stuk 2) was reeds gevoegd bij haar verzoekschrift-, neemt de Raad dit stuk op basis van artikel 39/76 van voormelde wet van 15 december 1980, niet als een nieuw stuk aan. Verzoeksters uitleg dat dit stuk in ontvangst werd genomen door haar bejaarde moeder, opgeborgen werd en pas nu aan haar in origineel werd toegezonden, toont niet aan dat zij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen voorleggen.

Verzoekster liet per fax, verkeerdelijk gedateerd op 4 maart 2008 (zie dossier, stuk 10), begin september 2008 aan de Raad een vertaling toekomen van de stukken 3 en 4 van de inventaris van het inleidend verzoekschrift. Per fax van 9 september 2008 liet verzoekster aan de Raad een vertaling toekomen van stuk 2 van de inventaris van het inleidend verzoekschrift.

De Raad neemt deze vertalingen niet in overweging overeenkomstig artikel 39/76 van voormeld wetsartikel; vertalingen van documenten zijn inderdaad geen “nieuwe gegevens”.

Voor wat de aanval op verzoekster op 1 juni 2007 betreft, leest de Raad in het administratief dossier (zie voormeld verhoorverslag, p. 4) dat verzoekster wel degelijk verklaarde dat zij bij de aanval op haar persoon op 1 juni 2007 zware letsels had opgelopen, die ertoe leidden dat zij gedurende twee maanden niet in staat was iets te verrichten.

De Raad meent dat de Commissaris-generaal terecht stelde dat deze beschrijving door verzoekster van haar verwondingen ten gevolge van deze aanval, niet stroken met de vermelding op het medisch attest *“dat haar lichaam bloeditstoringen vertoonde ter hoogte van het slijmvlies van de bovenlip, het gezicht, de rechterborst, de linker onderribben, de borstkas, de linker schouder en de rechter heup, en schaafwonden op het rechter onderbeen”*.

Ook verzoeksters verklaringen *“Dat ik door 4 man werd aangevallen. De ene bleef in de auto zitten. De wagen stopte vlakbij mij thuis. Drie van hen stapten uit en ik kreeg een zak over mijn hoofd getrokken. Ze brachten me weg”* (zie voormeld verhoorverslag, p. 6) zijn onverenigbaar met de vermelding op het medisch attest dat *“zij sloegen mij met hun handen en stampden met hun voeten op mijn gezicht, op mijn lichaam en mijn benen. Ik ben kort bewusteloos geweest”*.

Deze tegenstrijdigheid kan niet verklaard worden door haar bewering dat de dokter weigerde alle informatie die belastend was voor de ordediensten, te noteren, aangezien het de beschrijving van de daden van de overvallers is, die tegenstrijdig is.

Het medisch attest van 11 april 2008 vermeldt de oorzaak niet van de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Verzoekster maakt ook deze aanval op haar persoon dan ook niet aannemelijk. De Raad verwerpt de geloofwaardigheid.

De Raad hecht ook geen geloof aan verzoeksters verklaringen omtrent haar binnenlands paspoort. Zij verklaarde tijdens haar verhoor van 12 februari 2008 (zie p.3) immers dat zij haar oude paspoort ook niet in bezit had toen zij haar laatste intern paspoort ging aanvragen en dat zij hiervoor slechts een boete kreeg.

In acht genomen wat voorafgaat, meent de Raad dat de Commissaris-generaal terecht besloot dat verzoekster niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 om te worden erkend als vluchteling.

5. De Raad stelt vast dat verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet vraagt.

De Raad beschikt over geen aanwijzingen die de toekenning van deze status zouden rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 oktober 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.